

«**Л**ампа офігезна!» — майнуло в голові, коли він провів вологим язиком по моїй шиї. Антикваріат. Бронза, латунь, вітражне скло. Безумовно, найкращий улов на блошиному ринку за всі часи. Але... щось не так.

Вікна виходять на захід, і саме зараз, у «золоту годину», сонце мало б прошивати кольорові скельця наскрізь, перетворюючи кімнату на калейдоскоп. Та промені тупо впиралися в бік масивної шафи й ледь-ледь чіпляли край комода, де стояла лампа. Якщо перемістити його ближче до вікна, а шафу пересунути... Думки снували, мов дрібні рибки в акваріумі.

Я закинула голову, щоб прикинути відстань між дверима та стіною, втратила рівновагу і впала на ліжко.

— Ріе... — він сприйняв це як запрошення і повалився на мене.

Він... Хм. Як же його назвати? Навіть не «коханець», хоча ще вчора здавався ідеальним претендентом на цю роль. Тре-те побачення, але діла не буде. Тож назвемо його просто — Сергій. Не варто запам'ятовувати. Я планую здихатися його просто зараз.

Насправді хлопець хороший. Гарний, чемний, з посадою. Збоку це може видаватися так, наче я мисливиця на чужий гаманець. Але іронія в тому, що я шукаю того, хто не полює на мій, бо чоловіки часто вбачають у мені ходячий банкомат із прізвиськом мого батька. Свято вірять, що я безпосередньо під'єднана до сімейного капіталу, і сподіваються, що з цього фінансового водоспаду і їм щось перепаде. Наївні. Я живу

на скромну зарплату молодшої архітекторки (ще я креслярка, візуалізаторка й штатний «принеси-подай», але на ставку це не впливає). І мій реальний фінансовий статус — гуляю в день авансу, їм пісну гречку в кінці місяця.

Я ледве встигла змиритися з тим, що деяких чоловіків цікавить виключно *фасад*: ноги, груди, усмішка. Та останнім часом правила гри стали ще жорсткішими. Сучасні кавалери скидаються на прискіпливих кінологів на виставці. Вони шукають не партнерку, а «породисту сучку» з гарною генетикою та елітним посагом. Щоб і медалі з кубками, і шерсть блищала, і бажано тесть зі зв'язками. Ну і, звісно, щоб сумлінно виконувала команди. Ага, розігналася!

Надія на те, що хлопцеві, який працює в Міністерстві агрополітики, гроші моїх батьків ні до чого, згасла, коли в розмові випадково сплигло моє прізвище.

— Раві Деол часом не твій родич? — запитав він, а потім уточнив, ніби прізвище Деол найпоширеніше в Києві: — Ну, той, що пластичний хірург.

Я пишаюся татом, чесно. Він найкращий. Може, й тому в мене не складається з чоловіками, бо його приклад став недосяжною планкою. Однак іноді мені просто не хочеться уточнювати, що ми родичі. Як би це пояснити... Скажу так: я щаслива, що Раві Деол мій батько, але не люблю бути просто донькою Раві Деола.

Але й приховувати я нічого не збиралася. Тому пішло-поїхало:

«Так, мій тато — пластичний хірург».

«А мама — анестезіологиня».

«Так, у них своя клініка».

Зрештою Сергій видав:

— З нас вийде гарна пара.

Так і сказав. Серйозно. Звісно, те, що він дізнався про моїх батьків й одразу заговорив про нас як пару, могло бути простим збігом. Я дуже хотіла в це вірити, тому й привела

його додому. Сподівалася, що гарний секс згладить гострі кути цього непорозуміння. Та очевидно, що після почуття моє лібідо образилося і пішло геть, грюкнувши дверима.

Сергій вовтузився далі, а я тепер розглядала стелю. Біла, нудна. У моєї квартирі буде зелена або теракотова. Наступного року будинок, де я купила квартиру, здадуть в експлуатацію, і я почну ремонт. Грошей уже трохи відклала, та поки лише тягаю різні дрібнички з блошиного ринку. Хочеться, щоб удома було щось унікальне. Автентичне — люблю це слово. Ще іноді гуляємо з Ліною будмаркетом. Мацаємо плитку, нюхаємо (не питайте) ламінат.

— Сподіваюся, в тебе буде розкладна канапа, щоб я іноді залишалася на ніч, — любить жартувати подруга.

Ага, ніби вона не переїде разом зі мною, щойно квартира буде готова. Ми дружимо з першого курсу, а оренду ділимо з четвертого. Не бачу сенсу щось змінювати. Хіба що орендовані стіни на мої власні. Там три кімнати, у кожній буде своя спальня. Ми зможемо частіше замовляти доставку, бо вже не доведеться перейматися, чи вистачить грошей на комуналку. Це буде чудово! Не можу дочекатися.

— Я вже не можу терпіти, — Сергій пожадливо видихнув мені у вухо.

Ти ба, який збіг! Я теж.

Мабуть, краще розіграти виставу, бо жорстока відмова просто в процесі може вдарити по його его, а хлопчина ніби нічого поганого мені не зробив. Якщо він сам здиміє, то його самооцінка не постраждає, і я буду вільною. Ідеально!

— С-с... — я втягнула повітря крізь зуби. — Зачекай хвилину, треба до вбиральні.

Він зітхнув, скотився з мене й провів рукою по волоссю, всім виглядом демонструючи, що йому не до вподоби ця видушена пауза.

О, дорогенький, краще приготуйся до вистави, бо в тебе квиток у перший ряд.

Двері спальні залишила прочиненими. Забігла до ванної, постояла кілька секунд, а потім голосно та чітко вилаялася:
— Бляха!

Зачекала ще трохи, розглядаючи себе у дзеркалі. Губи аж пашіли від поцілунків, а волосся на вигляд було як чорне гніздо. Розберуся з цим пізніше.

Змила воду і зі стражденним виразом, тримаючись за живіт, вийшла.

— Що таке? — хлопець так і сидів на краю ліжка.

Он як? А сорочечку вже розстібнув. Ох, ти ж мамина самовпевнена кукурудзка!

— Місячні почалися, — пхинькнула я.

— Ясно, — видав він розгублено, та не зрушив із місця. — Ясно. Ну, нічого. Можемо просто полежати, пообійматися.

Окей, настав час другого акту.

— Який ти милий! — промуркотіла я. — Але спершу потрібна прокладка. Бажано розміру максі, бо там зараз сцена з фільму Тарантіно.

Сергій завмер.

— І знеболювальне. Бо відчуття, наче матка намагається прогризти собі шлях назовні через хребет. А ще «Імодіум», бо кишківник не радий цьому фестивалю. Ти ж не проти, якщо я трохи постогну тут, поки подіє? Можеш тим часом помасажувати мені поперек...

Його ніс зморщився.

— Тут така справа... — він поглянув на годинник на зап'ясті. Ага, ану, давай, що ти там вигadaв?

— Мама просила купити їй ліки. Оце щойно згадав, коли ти про таблетки заговорила. А вони їй дуже потрібні, і терміново, справді.

Непогано. Можна було краще.

— Тож мушу бігти, поки аптеки відчинені.

Давай-давай, біжи. І встигни до закриття *цілодобових* аптек.

Сергій піднявся, поспіхом застібнув кілька гудзиків сорочки, взувся. Потім нахилився, щоб поцілувати мене чи то в губи, чи в щоку. В результаті промазав і поцілував у ніс. Господи, у нас складається, як у пазлика з кубиком.

Зачинивши за ним двері, я одразу ж пішла в душ. Ненавиджу, коли хтось залишає на мені свій слід. Коли квітковий аромат гелю для душу повністю змінив запах чоловічих парфумів, я вийшла з ванної. Розморена та розслаблена — такою і мала бути цього вечора, щоправда, не від гарячої душу.

Квартира тонула в розплавленому золоті.

Вікна на захід — святий Грааль Ліни. Коли ми з нею шукали чергове житло, вона відбракувала ідеальні варіанти лише тому, що там неправильно падало світло. Я бурчала, рахуючи бюджет. Але зараз, стоячи босоніж на паркеті, мусила визнати, що вона мала рацію.

У променях низького вечірнього сонця наша обшарпана квартира була наче кадр із дорогого кіно. Суворий робочий простір моєї кімнати втратив свою графічну різкість і став теплим, майже бронзовим. А крізь навстіж відчинені двері Ліниної кімнати ніби лився мед. О, там світло творило справжню магію. Її вічний хаос із купою різноколірних подушок, пледів та стосів книжок на всіх можливих поверхнях перетворився на вишуканий натюрморт. Пилінки, що танцювали в повітрі, на вигляд були як чарівний пилок феї Дінь-Дінь. У такі моменти навіть орендоване житло здавалося найкращим місцем на землі.

Намагаючись не зруйнувати цієї магії, я підійшла до комп'ютера, щоб увімкнути якийсь фільм для фону, поки тягатиму меблі. Коли раптом дзенькнув мобільний.

Ліна: У мене повний провал.
Провалля! Фіаско!

Так, гаразд. Чи можна вважати мене препаскудною по-другою, якщо я зраділа цій новині? Просто не хотілося провести вечір п'ятниці на самоті, хай навіть за такою захопливою справою, як перестановка в кімнаті. Зрештою, літо надворі.

Я схопила телефон і натиснула виклик.

— У мене теж!

— Тобто хата вільна? Можна повертатися додому? — вона наче й сама раділа, але голос виказував інше.

Мені не треба бачити її обличчя, щоб знати, що зараз вона супить брови й морщить свій кирпатий ніс. Я вже бачила це щонайменше десяток разів. Щоразу, як її динамив недолугий кавалер, а вона гадала, що ж з нею не так.

— Ти засмучена, — це не було запитанням.

По той бік слухавки почулося тихе зітхання.

— Просто розчарована. Нічого особливого.

Ага, я майже повелася. Це в мене тут нічого особливого. Я засмучена хіба що через те, що лишилася без оргазму, але це легко виправити. Ліна — інша. Це її перше побачення за тривалий час. Не скажу, що вона приміряє собі прізвище кожного, хто кличе її на каву, та все ж моя подруга — романтична натура. І сьогодні вранці, коли вона позичала в мене туфлі, то здавалася дуже окриленою. А тепер вона сумна. І мені кортить врзати по яйцях тому, хто її засмутив.

— Так, слухай мою команду: за пів години на Контрактовій.

— Та ну... — застогнала Ліна. — Я на цих шпильках уже стояти не можу, не те що ходити.

— Я привезу сандалі. Стій, де стоїш, я вже виходжу. Тур де ба-а-ар!

Ліна хмикнула у слухавку.

— Щось не чую тебе, — вимогливо сказала я.

— Тур де ба-а-ар, — хихочучи, крикнула Ліна.

— Оце я розумію! Це по-нашому!

Я поклала слухавку, відчинила дверцята шафи й вхопила перше, на що впало око. Коротка чорна типу шкіряна сукня — підходить. Узула Лініні сандалі (зустрівшись, одразу поміняємось, бо мої туфлі-човники ідеально пасуватимуть до сукні), вхопила крихітну сумочку й зазирнула в дзеркало. Все ще вологе волосся розпушилося і починало закручуватись у безладні локони. Та нехай, дорогою висохне. Підмалювала губи червоною помадою, трохи підвела вії, пшикнула парфумами, підморгнула відображенню і вийшла.

Червнєве сонце вже майже сховалося за міськими висотками, та спека ще не спала. За п'ятихвилинну пробіжку до метро я встигла тричі подякувати татовим індійським генам. Завдяки їм я навіть у пеклі не спітнію. Та не встигла пірнути в підземку, як у сумочці задзвенів телефон.

Тато. Ну, звісно! Він як Кривава Мері — тричі згадаєш і начувайся.

— Привіт, татусю! В тебе щось термінове? Бо я саме заходжу в метро.

— Привіт, сонечко! Я просто хотів нагадати про завтрашній обід, — він на мить зам'явся, а потім стиха додав: — Мама готуватиме.

— Он як? — я закусила щоки, намагаючись швидко щось вигадати.

— І жодних відмовок! Щоб о другій була! І бажано дуже голодна, — наказав батько з тією суворістю, в яку ніхто з членів нашої сім'ї не вірив. — Усе. Люблю. До завтра.

— До завтра. Я теж тебе люблю.

Я поклала слухавку й, скривившись так, наче вже відчувала запах маминого варива, пірнула в підземку.

Річ у тім, що в нашій сім'ї, єдиний, хто здатен приготувати щось більш-менш їстівне, — це тато. Ну, ми із сестрами теж можемо посмажити яечню чи картоплю. Зрештою, я навіть гречку можу зварити. А мама не може. Серйозно. Тобто технічно вона її зварить, але їсти це неможливо.